

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. P. H., nar. X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Patrikem Personou
sídlem Bedřicha Smetany 1916, 688 01 Uherský Brod

proti
žalovanému

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah spočívající v předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 3.8.2015, č. j. KRPA-129542-472/TČ- 2013-000093-NL, vydaném Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. města

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Prahy, Službou kriminální policie a vyšetřování, Odborem hospodářské kriminality, 3. oddělení, kterým byl žalobce předvolán na 26.8.2015 v 9.30 hodin, byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Patrika Persony, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spočíval v tom, že jej Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení, výzvou č. j. KRPA-129542-470/TČ-2013-000093_NL ze dne 3. 8. 2015, předvolala k provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Toto předvolání bylo realizováno policií v trestní věci WPB Capital, spořitelní družstvo.
2. Zásahem, proti němuž se žalobce domáhal ochrany, je jak samotné předvolání, tak i získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V žalobě žalobce uvedl, že usnesením shora označené součásti Policie České republiky ze dne 27. 5. 2014, č.j. KRPA-129542-80/TČ-2013-000093_NL, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro skutky kvalifikované jako zločin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, spáchaného ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
4. Policie pochybila, když při plnění úkolů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vystupovala jako orgán činný v trestním řízení, protože správně měla jednat jako správní orgán při výkonu působnosti ve veřejné správě. Přezkoumání postupu policie tak podléhá ustanovením zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť policie plní úkoly v oblasti veřejné správy tím, že vytváří a spravuje databázi údajů použitelných pro pátrání po trestné činnosti a jejím potírání.
5. Svým postupem však policie však porušila zásady správního práva a postupovala v rozporu se správním řádem, neboť předmětné předvolání nevydala v rámci žádného správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení a předvolání neobsahuje sdělení, jaké konkrétní věci se týká - vymezení „ve věci WPB Capital, spořitelní družstvo“ nesplňuje náležitosti dle § 59 správního řádu, tedy co bude po žalobci požadováno, důvod předvolání a odůvodnění předvolání.

6. Dále žalobce namítal, že policie svým postupem obchází zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť extenzivním výkladem ust. § 65 zákona o Policii České republiky získává osobní údaje pro účely již vedeného trestního řízení, přestože smyslem citované normy je provádění identifikačních úkonů v případech, kdy je to účelné a důvodné (např. u osob, kde je vysoká pravděpodobnost recidivy násilné trestné činnosti), neboť veřejný zájem na shromažďování, uchovávání a následném využití osobních dat převažuje nad ochranou základních práv a svobod. Takový postup však musí být důvodný a zásadně odůvodněný.
7. Výše uvedený účel však není dán u žalobce, který je obviněn z hospodářského trestného činu, přičemž pachatele hospodářské trestné činnosti fakticky nelze usvědčovat materiálem, zajištěným identifikačními úkony (otisky prstů, DNA apod.).
8. Navíc žalobce zdůraznil, že není recidivistou, pravděpodobnost recidivy je prakticky vyloučena a není pachatelem násilné trestné činnosti, není proto dán důvod a ani účel pro shromažďování, uchovávání a následném využití jeho osobních dat.
9. Žalovaným je ve smyslu ust. § 83 soudního řádu správního správní orgán, který veřejný ozbrojený sbor, ozbrojený bezpečnostní sbor nebo jiný obdobný sbor, který není správním orgánem, řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen (Ministerstvo vnitra České republiky).
10. Žalobce se o nezákonném zásahu policie dozvěděl dne 20. 8. 2015, kdy mu bylo doručeno předvolání, a v souladu s ust. § 84 odst. 1 soudního řádu správního podává proti tomuto zásahu žalobu v zachované lhůtě, která činí 2 měsíce ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu.
11. Nadto žalobce uvedl, že v rámci jiných prostředků ochrany a nápravy podal dne 21. 8. 2015 ke státnímu zastupitelství námitky proti identifikačním úkonům s žádostí o přezkoumání postupu policejního orgánu podle § 157a odst. 1 trestního řádu. Touto žádostí se zabývalo Městské státní zastupitelství v Praze, které přípisem ze dne 17. 9. 2015 žalobce informovalo, že dle ustálené judikatury nejsou orgány činné v trestním řízení kompetentní k přezkoumání úkonů, které Policie České republiky provádí ve správním řízení, což je mimo jiné i postup dle § 65 zákona o Policii České republiky.
12. Jelikož žalobce nemá k ochraně svých práv jiný prostředek, podal tuto žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a v závěrečném návrhu se domáhal, aby soud rozsudkem rozhodl takto:

I. Žalovanému se zakazuje pro účely budoucí identifikace u žalobce postupem podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, snímat daktyloskopické otisky žalobce, zjišťovat tělesné znaky žalobce, provádět měření těla žalobce, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy žalobce a odebírat biologické vzorky žalobce umožňující získání informací o genetickém vybavení žalobce, předvolávat a/nebo předvést žalobce za účelem snímání daktyloskopických otisků žalobce, zjišťování tělesných znaků žalobce, provádění měření těla žalobce, pořizování obrazových, zvukových a obdobných záznamů žalobce a odebírání biologických vzorků žalobce umožňujících získání informací o genetickém vybavení žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žalovanému se přikazuje, aby zrušil předvolání žalobce Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení ze dne 3. 8. 2015.

III. Žalovanému se přikazuje, aby zlikvidoval daktyloskopické otisky žalobce, zjištěné tělesné znaky žalobce, údaje z měření těla žalobce, pořízené obrazové, zvukové a obdobné záznamy žalobce a odebrané biologické vzorky žalobce umožňující získání informací o genetickém vybavení žalobce získané pro účely budoucí identifikace u žalobce postupem podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a vydal o tomto úkonu žalobci písemné potvrzení.

IV. Určuje se, že předvolání žalobce Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 3. Oddělení ze dne 3. 8. 2015 je nezákonné.

V. Určuje se, že snímání daktyloskopických otisků žalobce, zjišťování tělesných znaků žalobce, provádění měření těla žalobce, pořizování obrazové zvukových a obdobných záznamů žalobce a odebrání biologických vzorků žalobce umožňujících získání informací o genetickém vybavení žalobce pro účely budoucí identifikace u žalobce postupem podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je nezákonné.

13. Jelikož žalobce v podané žalobě označil za žalovaného Ministerstvo vnitra, soud vyzval tento ústřední orgán státní správy, aby se k obsahu podané žaloby vyjádřil.
14. Vyjádření k žalobě poskytlo Policejní prezídium České republiky sdělením ze dne 7. 12. 2015.
15. Žalobce následně podáním ze dne 28. 12. 2015 sdělil, že s odkazem na závěry, vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 224/2014-53 ze dne 9. 12. 2014, navrhuje změnu žalovaného a upravuje žalobu tak, že žalovaným je Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy.
16. V této záležitosti soud konstatoval, že žalovaný zásah měl spočívat v postupu orgánu Policie České republiky podle ust. § 65 zákona o Policii ČR, a jednalo se tudíž o činnost policie nikoliv jako ozbrojeného sboru, ale správního orgánu. V tom případě je podle ust. § 83 soudního řádu správního, část věty před středníkem, pasivní legitimace stanovena tak, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Jelikož žalovaný zásah provedl orgán Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, je žalovaným právě tento správní orgán.
17. V dalším řízení tedy soud jednal jako se žalovaným s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, výzvou ze dne 20. 4. 2022 žalovaného na tuto změnu upozornil a vyzval jej, aby se k žalobě vyjádřil.
18. Žalované Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy se k žalobě vyjádřilo dne 8. 7. 2022 s tím, že žalobce figuruje jako osoba obviněná ze spáchání úmyslné trestné činnosti v řízení vedeném pod č. j. KRPA-129542/TČ-2013, a to ve spojitosti s fungováním subjektu WPB Capital, spořitelní družstvo. V této trestní věci bylo dne 27. 5. 2014 zahájeno trestní stíhání proti 17 obviněným, kteří se dílčím způsobem měli dopustit 12 skutků, přičemž Ing. H. se dopustil skutků pod body 9-11 Usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze, sp. zn. 1 KZV 113/2014-1008, a rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 T 5/2020-147.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. K tomu žalovaný předložil soudu kopie usnesení o zahájení trestního stíhání č.j. KRPA-129542/TČ-2013, protokolu o výsledku obviněného ze dne 10.12.2014, č.j. KRPA-129542-472/TČ-2013, obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze, sp. zn. 1 KZV 113/2014-1008, rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 T 5/2020-147, kterým došlo k odsouzení některých obžalovaných a usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 41T 5/2020-22, kterým došlo k dílčímu zastavení trestního stíhání.
20. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobce byl - zatím nepravomocně - odsouzen podle § 248 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 67 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 90 denních sazeb v částce 1.000 Kč denní sazby, celkem tedy ve výši 90.000 Kč pro spáchání pokračujícího zločinu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle ustanovení § 248 odst. 2 alinea III. odst. 4 písm. b) trestního zákoníku – obž. Ing. H., a § 248 odst. 2 alinea III. odst. 3 písm. d) trestního zákoníku – obž. Ing. P. H., ve formě účastenství jako pomocník podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Svým jednáním žalobce způsobil škodu ve výši 8.236.712, Kč.
21. Žalovaný dále uvedl, že jako subjekt veřejné správy respektuje principy právního státu a státní moc uplatňuje jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, plní úkoly stanovené právními předpisy a jako ozbrojený bezpečnostní sbor postupy podle právního řádu zasahuje do práv občanů. Otázce shromažďování a zpracovávání osobních údajů ze strany žalovaného je věnována v současné době velká pozornost.
22. Žalobce nebyl předvolán k provedení identifikačních úkonů podle § 114 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, jímž je stanoven účel využití získaných osobních údajů pro potřeby vyšetřování konkrétního trestného činu (zajištění důkazu), nýbrž se jednalo o identifikační úkony podle ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb., jehož aplikace nemá vztah pouze ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale obecně k plnění úkolů žalované za účelem budoucí identifikace. Citovaná
norma neslouží ke zjištění totožnosti v konkrétním okamžiku, ale ke sběru vymezeného okruhu údajů, které mají umožnit identifikaci osoby v budoucnu. Současně platí, že osobní údaje získané identifikačními úkony se nevztahují pouze k danému trestnému činu, kterého se osoba dopustila, ale vztahují se na osobu jako celek. Ustanovení § 65 zákona o policii je tedy institutem směřujícím k identifikaci osoby ve smyslu kriminalistickém.
23. Pokud tedy žalobce dovozuje, že s ohledem na charakter trestné činnosti nemůže dojít k naplnění účelu provádění identifikačních úkonů, není jeho námitka přípádná.
24. Dále žalovaný uvedl, že při zpracování osobních údajů standardně prověřuje jejich potřebnost pro plnění svých zákonných úkolů, přičemž jedním z důležitých hledisek je samozřejmě pravomocné meritorní rozhodnutí v dané věci. Do doby takového rozhodnutí je však potřeba zpracovávat zákonně získané údaje zcela evidentní. Řízení vedené proti osobě žalobce, tak jak je uvedeno shora, nebylo dosud pravomocně ukončeno.
25. Jako kritérium oprávněnosti zpracování osobních údajů je zákonodárcem stanovena jednak souvislost s úkoly policie a jednak nezbytnost a potřebnost takového zpracování údajů. Žalovaný tak zpracovává osobní údaje zásadně v souvislosti s plněním úkolů daných zákonem a velmi pečlivě posuzuje nezbytnost jejich zpracování.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Rozhodujícím kritériem pro posouzení oprávněnosti zpracovávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace je v souladu se zákonem o policii nezbytnost pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.
27. Nezbytnost odběru zejména genetického materiálu a jeho uchování ve smyslu nutnosti a opodstatněnosti je dána tehdy, pokud je pro zjištění spojitosti mezi konkrétní osobou a jednotlivým trestným činem nebo pro identifikaci budoucího pachatele zpracovávání osobních údajů nezbytné. Nezbytnost uchování těchto je tedy dána tehdy, pokud jsou nepostradatelné ve smyslu nemožnosti nebo snížení pravděpodobnosti splnění úkolu žalované, např. zjištěním či usvědčením pachatele konkrétního trestného činu, a to i do budoucna. Potřebu využití předmětných osobních údajů do budoucna je nutné vykládat ve smyslu bezprostřednosti a naléhavosti, a to s ohledem na skutečnost, že z analýz kriminální minulosti pachatelů úmyslných trestných činů vyplývá, že prvotní úmysl spáchat trestný čin je tou rozhodující skutečností v historii páchání trestné činnosti pachatelů. To se pak jistě týká situace, kdy je zahájeno trestní stíhání určité osoby. S ohledem na postavení osoby obviněné a plnění zákonných úkolů žalované je nepochybně dán opodstatněný důležitý zájem na identifikaci takových osob. Ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR proto zákonodárce založil zákonné oprávnění žalované ke zpracování předmětných osobních údajů i u osob obviněných ze spáchání úmyslné trestné činnosti. Tato norma vytváří předpoklad pro budoucí identifikaci jako preventivní opatření, přičemž zpracováváné osobní údaje pro účely budoucí identifikace slouží jak k odhalování, tak k usvědčování pachatelů trestných činů. Získání předmětných osobních údajů proto nelze odkládat až do chvíle, kdy bude jednoznačně rozhodnuto, zda dotčená osoba spáchala trestný čin. Žalovaný tedy za účelem odhalování trestné činnosti provádí s osobami obviněnými ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osobami, kterým bylo sděleno podezření pro spáchání úmyslného trestného činu identifikační úkony, a to bezprostředně po sdělení obvinění nebo podezření. V případech, kdy toto není možné, žalované k provedení identifikačních úkonů přistupuje neprodleně poté tak, aby nedošlo k ohrožení zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku.
28. Dále žalovaný polemizoval s tvrzeními žalobce o tom, že provádění identifikačních úkonů by se mělo uskutečňovat zejména v případech recidivy pachatelů nejzávažnější trestné činnosti, jako jsou trestné činy proti životu a zdraví, nikoliv u hospodářských deliktů. Setrval na názoru, že žalobcovu trestnou činnost nelze bagatelizovat, naopak je potřeba vnímat ji jako zločin vysokého stupně škodlivosti. Trestní řízení se týkalo více osob, přičemž se jednalo o zločin s vysokou latencí, který vejde do povědomí orgánů činných v trestním řízení později, zejména v době po způsobení vysoké škody; v případě žalobce se má jednat o způsobení značné škody, a zároveň má vysokou míru společenské nebezpečnosti, protože ovlivňuje hospodářskou situaci poškozeného subjektu, přičemž všechny znaky skutkové podstaty šetřeného trestného činu jsou pokryty zaviněním žalobce (mimo jiné), ve formě přímého úmyslu.
29. Žalovaný dále odmítl argumenty žalobce, jenž namítal, že identifikační úkony by se měly provádět zejména v případech recidivy pachatelů nejzávažnější trestné činnosti, jako jsou trestné činy proti životu a zdraví, nikoliv u hospodářských deliktů. Žalovaný zdůraznil, že kromě recidivy speciální či druhové existuje též recidiva nestejnorodá, a že kriminologické riziko recidivy představují právě pachatelé úmyslných trestných činů, neboť u nich je podle

kriminologických statistik výrazně zvýšená pravděpodobnost recidivy, a tedy zvýšená pravděpodobnost budoucí potřeby jejich ztotožnění podle zanechaných stop.

30. Pokud jde o konkrétní případ žalobce, žalovaný poukázal na to, že uvedené trestní řízení v případě žalobce bylo složité od počátku tím, že v něm vystupuje mnoho podezřelých osob, potažmo obviněných, včetně advokátů, tedy velmi znalé osoby zejména práv a povinností, které se nechávají zastupovat jinými právníky. Obvinění byli vyslýcháni zpravidla na konci roku 2014, přičemž všichni odepřeli výpověď. Byť se jedná se o jejich zákonné právo, policejní orgán by pak měl mít možnosti, jakým způsobem věci dokazovat. Jednou z možností je zajišťování stop apod., kdy za tímto účelem jsou mj. prováděny identifikační úkony. I když se jedná o tzv. hospodářskou trestnou činnost, není vyloučeno, že i stopy typu zajištění DNA, DKT či fotografií nejsou na místě (v daném případě se jednalo zejména o vznik listin, směnek apod.). Za účelem možného zkoumání takových skutečností je nutné zajistit předmětné stopy.
31. Proto byl žalobce v roce 2015, když po sdělení obvinění odepřel výpověď, řádně a podle § 65 zákona o Policii ČR předvolán za účelem provedení identifikačních úkonů. V daném případě zůstalo pouze u předvolání, které nebylo ze strany policejního orgánu nikterak vymáháno (předvedení). Neméně důležitou skutečností, která hrála podstatnou roli v rámci hodnocení proporcionality ve vztahu k hodnocení, zda od osoby podezřelé vyžadovat její dostavení k identifikačním úkonům, bylo šetření vedené 3. oddělení Odboru závažné hospodářské trestné činnosti Národní centrály proti organizovanému zločinu pod č.j. 1144/2016 a 7413/2018, které sice skončilo odložením věci dle § 159a odst. 5 tr. řádu, nicméně i zda byl žalobce v roli podezřelé osoby.
32. Policejní orgán tedy postupoval ve smyslu § 65 zákona o Policii ČR při předvolání žalobce k identifikačním úkonům právě s hodnocením požadované proporcionality mezi zásahem do práv a svobod jedincem na straně jedné a vyhledáváním a předcházení trestné činnosti na straně druhé, přičemž byl toho názoru, že je zákonné a důvodné požadovat po podezřelém, resp. tehdy obviněném, aby se k identifikačním úkonům dostavil.
33. S ohledem na uvedené skutečnosti je žalovaný toho názoru, že při předvolání k provedení úkonů pro účely budoucí identifikace využil ve vztahu k žalobci jako osobě obviněné ze spáchání úmyslné trestné činnosti zákonem založené oprávnění, aby mohl dostat splnění svých povinností při předcházení, odhalování, vyšetřování trestných činů a stíhání pachatelů. Vůči žalobci jde o postup ospravedlnitelný a přiměřený vzhledem k cíli, jímž je ochrana práv a svobod, ochrana bezpečnosti a zajištění veřejného pořádku. Namítaný postup byl tedy proveden zcela v souladu s platnou právní úpravou, a z tohoto důvodu jej nelze považovat za nezákonný zásah, tedy zásah bez právního důvodu. Potřeba využití zákonného oprávnění § 65 citovaného zákona je ve vztahu k žalobci odůvodněna hlediskem předcházejícího úmyslného protiprávního jednání, čímž je odůvodněna i přiměřenost zásahu z hlediska zásady proporcionality.
34. Je žádoucí a nezbytné zákonná oprávnění stanovená v § 65 zákona o Policii ČR důsledně využívat, aby žalovaný byl schopen plnit své zákonné úkoly a dostat tak očekávání široké veřejnosti plnit tyto řádným způsobem. Úkolem žalovaného je odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy a chránit tak před touto škodlivou činností společnost a k tomu musí logicky disponovat i odpovídajícími nástroji. Při absentujícím oprávnění postupu dle předmětného ustanovení, tak, jak je v současné době nastaven, by žalovanému de facto

chyběly kriminalistické nástroje vedoucí k objasňování trestných činů a odhalování jejich pachatelů. Zejména je v této souvislosti nutné opětovně zdůraznit, že předvoláním k provedení identifikačních úkonů v zákonných podmínkách, které jsou u žalobce dle názoru žalovaného zcela jistě splněny, nedošlo k nezákonnému zásahu do jeho práv.

35. V rámci své argumentace žalovaný poukázal na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013, resp. v rozsudku ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 As 27/2018.
36. Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě s tím, že žalobce se svou žalobou domáhá ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem Policie České republiky, jenž je spatřován v předvolání k provedení identifikačních úkonů s jeho osobou jako osobou obviněnou ze spáchání úmyslné trestné činnosti za účelem získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona o Policii České republiky a dále dle textu žaloby i v „získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace“.
37. Vzhledem k tomu, že v daném případě vůbec k získávání osobních údajů nedošlo, je žaloba v bodě petitu, týkajícího se „získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace“, nepřipustná.
38. V části petitu žaloby, týkajícího se předvolání k provedení identifikačních úkonů, pak žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodl tak, že se žaloba vzhledem k nedůvodnosti zamítá.
39. Soud v dalším řízení vyzval žalobce k úpravě závěrečného návrhu žaloby, a to s přihlédnutím k tomu, že ze strany žalovaného zatím nedošlo k získání osobních fyzických dat žalobce podle ust. § 65 zákona o policii, a dále že samotné předvolání žalobce je jen organickou součástí postupu policie podle ust. § 65 zákona o policii, nikoliv tedy samostatným zásahem.
40. Žalobce na tuto výzvu reagoval prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 19. 12. 2022, kterým navrhl, aby soud rozsudkem určil, že „... předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 3.8.2015, č. j. KRPA-129542-472/TČ- 2013-000093-NL, vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, Službou kriminální policie a vyšetřování, Odborem hospodářské kriminality, 3. oddělení, kterým byl žalobce předvolán na 26.8.2015 v 9.30 hodin k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, bylo nezákonné.“
41. Dále žalobce navrhl, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
42. Městský soud předložil tuto úpravu závěrečného návrhu žaloby žalovanému na vědomí a k vyjádření; žalovaný však ji ponechal bez reakce.
43. Soud se ve svém rozhodování zabýval žalobními tvrzeními z hlediska upraveného petitu, a tedy zkoumal, zda předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii České republiky, ze dne 3. 8. 2015, č. j. KRPA-129542-472/TČ- 2013-000093-NL, kterým byl žalobce předvolán na 26. 8. 2015 v 9:30 hodin k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, bylo nezákonným zásahem nebo nikoliv.

III.

Posouzení žaloby

44. Soud především vycházel ze skutečnosti, že přezkoumávaným úkonem žalované je opatření, které spadá pod definici zásahu podle ust. § 82 soudního řádu správního, a které na rozdíl od rozhodnutí samo neobsahuje odůvodnění, jež by umožňovalo přezkum jeho zákonnosti. Vzhledem k tomu je tedy na jeho původci (žalovaném), aby až v průběhu řízení o žalobě náležitě a přesvědčivě vyložil, proč má za to, že žalovaný úkon byl proveden v souladu se zákonem.
45. Žalovaný poskytl k věci obsáhlé vyjádření, jež však je především obecnou apologií ust. § 65 zákona o Policii ČR, vysvětlující vhodnost, prospěšnost a užitečnost oprávnění policie k získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, zejména z hlediska kriminalistického a kriminologického. Jen stručně pak žalovaný zdůraznil některé konkrétní okolnosti žalobcovy.
46. Pokud jde o právní úpravu postupu žalovaného, ta je obsažena v ust. § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož
- Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u*
- a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření¹⁸⁾ pro spáchání takového trestného činu,*
 - b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,*
 - c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo*
 - d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena,*
- snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
47. S tím pak souvisí i ust. § 65 odst. 5 téhož zákona, podle něhož
- Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*
48. Soud především konstatuje, že je mu známa judikatura správních soudů k výkladu citovaných norem, na kterou odkázal žalovaný.
49. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, resp. ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 As 27/2018-63, se výkladem a aplikací ust. § 65 zákona o Policii ČR zabývají, přičemž Nejvyšší správní soud v nich dospěl k závěrům, které podporují stanovisko žalovaného.
50. Jen pro příklad lze uvést konstatování, že „Nelze přitom paušálně tvrdit, že tento důvod zpracování osobních údajů nebude shledán u hospodářských trestných činů, protože genetické údaje nebudou nikdy použitelné, nýbrž je nutné zásah posuzovat ve vztahu k postavení dotčeného subjektu v procesu trestního řízení, a to i v širším rámci vymezení tohoto pojmu. Sama skutečnost, že v případech trestných činů ohrožujících život, zdraví či bezpečnost osob, je zde relativně vyšší pravděpodobnost zanechání biologické stopy na místě činu a tudíž je zpracování

a uchování profilu DNA významné pro ztotožnění pachatele budoucích trestných činů, neznámá, že u trestných činů hospodářské povahy význam využití biologických stop při odhalování těchto činů a jejich pachatelů je marginální.“, kdy tento závěr, vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 10 A 30/2010 – 67, Nejvyšší správní soud aproboval právě ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40.

51. Druhým z odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu pak byl tento závěr potvrzen a lze jej považovat za aprobaci výkladu a použití ust. § 65 zákona o Policii ČR.
52. Předmětnou problematikou se však Nejvyšší správní soud zabýval i v dalších svých rozhodnutích, přičemž městský soud zde akcentuje rozsudek ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019 - 30, tedy rozhodnutí časově pozdější, než rozsudky výše uvedené. To je podstatné z toho důvodu, že městský soud shledává jistý judikatorní posun v rozhodování Nejvyššího správního soudu.
53. V posledně citovaném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud při hodnocení konkrétního případu konstatoval, že:

[25] Přestože sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že je třeba přihlížet ke kriminální minulosti dané osoby a dalším kritériím, u žádného ze čtyř relevantních případů (odhlédnuto od dvou, u nichž pochybení stěžovatel uznal), tak neučinil. Jeho argumentace se v projednávané věci opírala pouze o kriminologické či kriminalistické zkušenosti nebo poznatky nebo obecné poukazy na usnadnění plnění úkolu policie; to je však málo na to, aby byl odůvodněn zásah do práva na soukromí za účelem posílení prvku ochrany společnosti před pácháním trestné činnosti, jakkoli je Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, že role policie je nezastupitelná a v řadě případů její práce obtížná.

...

[27] Ze shora uvedeného je zřejmé, že soudní praxe neposuzuje naplnění kritéria nezbytnosti výhradně úmyslem trestný čin spáchat, jakkoli se jedná o podmínku nutnou, má-li se jednat o další zpracování osobních údajů a nikoli pouze jejich sběr. Rovněž je nedůvodná argumentace stěžovatele, pokud sdělil, že není vyloučeno obdobné jednání v budoucnu. Logika věci je totiž opačná. Ne, že by nemělo být vyloučeno obdobné jednání v budoucnu, aby byl odůvodněn trvající zásah do práv jedince, ale sama osoba pachatele, způsob páchání trestné činnosti, jeho trestní minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti naopak brozí či je lze očekávat a uchování vzorků DNA či jiných osobních údajů je pro posouzení této hrozící trestné činnosti významné. Riziko opakování trestné činnosti či její eskalace totiž není vyloučeno nikdy, a to ani u pachatelů nedbalostní trestné činnosti. Kromě toho ne každý pachatel úmyslné trestné činnosti se dopustí recidivy, pročez je třeba učinit zcela logický závěr, že v případě takového pachatele další zpracování osobních údajů zcela jistě nezbytné pro naplnění úkolů policie nebylo. Mělo-li by být každé zpracování osobních údajů posuzováno teprve zpětně, nebylo by třeba konkrétní úpravy odlišné od samotného sběru osobních údajů. Všechny tyto úvahy pak svědčí o zákonnosti rozsudku městského soudu, který posoudil věc komplexně s přihlédnutím k nutnosti jednotlivé případy zhodnotit individuálně, nikoli paušálně, jak činil stěžovatel. Jeho závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů je správný.

54. Jakkoliv jsou tyto úvahy a závěry Nejvyššího správního soudu relevantní pro věc tehdy jím rozhodovanou, má městský soud za to, že jejich zobecnění dopadá i na aktuální případ, což dále vyloží.
55. Městský soud při hodnocení věci vychází z textu normy v ust. § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, která stanoví, že policie snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení *může*, a to *pro účely budoucí identifikace*.
56. Jestliže provedení identifikačních úkonů definovaných v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR není povinností policie, ale její volbou (*může*), pak policie musí být schopna náležitě odůvodnit, proč v případě konkrétní osoby k tomu shledává důvod, přičemž zejména musí vyložit, proč má za to, že je to pro účely *budoucí identifikace* této osoby.
57. Vztaheno k věci nyní projednávané, policie musí být schopna vyložit, proč právě v případě žalobce je provedení identifikačních úkonů nezbytné. K tomu však nepostačuje, aby policie argumentovala obecnými kriminologickými či kriminalistickými zkušenostmi nebo poznatky anebo obecnými poukazy na usnadnění plnění úkolu policie. Taková argumentace by se totiž koneckonců týkala v podstatě každého obviněného či obžalovaného, neboť u žádné takové osoby nelze spolehlivě vyloučit možnost recidivy, ať již stejnorodé či jiné.
58. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku naposled citovaném, „*Rovněž je nedůvodná argumentace stěžovatele, pokud sdělil, že není vyloučeno obdobné jednání v budoucnu. Logika věci je totiž opačná. Ne, že by nemělo být vyloučeno obdobné jednání v budoucnu, aby byl odůvodněn trvající zásah do práv jedince, ale sama osoba pachatele, způsob páčání trestné činnosti, jeho trestní minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti naopak hrozí či je lze očekávat a uchování vzorků DNA či jiných osobních údajů je pro posouzení této hrozící trestné činnosti významné. Riziko opakování trestné činnosti či její eskalace totiž není vyloučeno nikdy, a to ani u pachatelů nedbalostní trestné činnosti. Kromě toho ne každý pachatel úmyslné trestné činnosti se dopustí recidivy, pročez je třeba učinit zcela logický závěr, že v případě takového pachatele další zpracování osobních údajů zcela jistě nezbytné pro naplnění úkolů policie nebylo.*“
59. Pokud by totiž mělo být na riziko recidivy nahlíženo tak, jak žalovaná uvedla ve vyjádření k žalobě, bylo by na místě, aby text ust. § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR dával policii nikoli *možnost* tam definované identifikační úkony provádět opatřovat, ale ukládal jí *povinnost* tak vždy činit.
60. Jelikož tomu tak není, nezbyvá než trvat na tom, aby policie zásah do práva na soukromí za účelem posílení prvku ochrany společnosti před páčáním trestné činnosti (jímž provedení identifikačních úkonů podle ust. § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR nepochybně je) vždy ve vztahu ke konkrétnímu obviněnému či obžalovanému náležitě odůvodnila, a to nikoliv jen poukazy na obecnou možnost recidivy, ale uvedením konkrétních a pro každou osobu specifických skutečností.
61. Pro úplnost zde soud konstatuje, že žalovaná argumentovala povahou trestné činnosti, již se měl žalobce spolu s jinými osobami dopustit, jejím rozsahem i počtem obviněných, a skutečností, že tyto osoby vesměs odepřely výpověď.

62. Nic z toho však soud neshledává dostatečně relevantním. Za prvé je sice pravda, že původně bylo ve věci podezřelých, resp. obviněných, sedmnáct osob, avšak sama žalovaná uvádí, že jen 5 z nich bylo (nepravomocně) odsouzeno. Za druhé, skutečnost, že obvinění odepřeli vypovídat (což je jejich právem, jak konstatoval sama žalovaná), sice mohla ovlivnit vyšetřování aktuální trestní věci žalobce, avšak sama o sobě neznamená nic pro závěr o tom, že je třeba opatřit osobní údaje pro účely *budoucí identifikace* těchto osob – včetně žalobce.
63. Soud dále vzal v úvahu skutečnost, že Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022 – 49, předložil Soudnímu dvoru Evropské unie tři otázky, týkající se výkladu a aplikace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, a to právě v kontextu s ust. § 65 zákona o Policii ČR.
64. Ačkoliv se otázky předkládané Soudnímu dvoru Evropské unie týkají především odběru a uchovávání genetických údajů, a zároveň citované usnesení není rozhodnutím ve věci, jež by bylo pro třetí subjekty závazné, má městský soud za to, že je třeba věnovat pozornost několika tam vyjádřeným závěrům.
65. Nejvyšší správní soud konstatoval, že právním základem pro získávání a zpracovávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace je § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
66. Dále uvedl, že

[21] Provedení § 65 zákona o Policii je realizováno prostřednictvím interních aktů řízení Policie ČR v podobě pokynů policejního prezidenta. V době rozhodné pro předkládanou věc se zdá se jednalo o Pokyn policejního prezidenta č. 250/2014, o identifikačních úkonech. Tento pokyn však byl zdá se v mezidobí zrušen a nahrazen pokynem policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních pokynech. Klíčové však je, že obsah

těchto pokynů je neveřejný. Přístup k nim byl v minulosti Policií ČR umožněn individuálním žadatelům na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Někteří z těchto žadatelů pak tyto pokyny či jejich části následně zpřístupnili na internetu. Pokyny však nebyly nikdy nikde autenticky uveřejněny. V projednávané věci s jejich obsahem NSS nebyl seznámen.

[22] Konečně vnitrostátní úpravou stanovící obecný rámec ochrany osobních údajů je zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Ten poskytuje institucionální a procesní rámec ochrany osobních údajů, který doplňuje GDPR a rovněž částečně vnitrostátně transponuje některá ustanovení Směrnice č. 2016/680. Kupříkladu § 29 zákona o zpracování osobních údajů (právo na opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů) tak vlastně doplňuje č. 17 GDPR a transponuje čl. 16 Směrnice č. 2016/680 do vnitrostátního práva. Zákon o zpracování osobních údajů však neupravuje specifické otázky týkající se § 65 zákona o Policii. V tomto ohledu (tedy stanovení institucionální či hmotně-právní úpravy a kritérií pro provádění identifikačních úkonů) je to § 65 zákona o Policii, který je vlastně lex specialis vůči zákonu č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Zákonný právní rámec pro získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace a jejich uchovávání je tak upraven výlučně v § 65 zákona o Policii.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

67. Nejvyšší správní soud pak dále uvedl:

[26] Novější judikatura NSS v těchto případech zdůrazňuje, že pouhé naplnění formálních znaků § 65 odst. 1 zákona o Policii (že se jedná o úmyslný trestný čin a osoba je podezřelá či obviněná) je nedostatečné pro zákonnost získání či uchovávání osobních údajů v těchto situacích. Orgány policie musí tuto úvahu doplnit testem přiměřenosti odběru v každém konkrétním případě, přičemž mají zohlednit především dosavadní trestnou činnost dané osoby, či její absenci; typovou individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byla daná osoba předvolána k provedení identifikačních úkonů; osobu a osobnost pachatele; v případě ex post žádosti o výmaz pak dobu, která od spáchání trestného činu uběhla, stejně jako další chování pachatele (nověji viz především rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49, body 17 a 18 a č. j. 5 As 241/2019-46, body 18 a 19).

[27] Aplikace těchto kritérií v novější rozhodovací praxi správních soudů vede k situacím, kdy je žalobcům vyhověno buď již jednoduše proto, že při vyhotovení standardizovaných formulářů o předvolání a provedení identifikačního úkonu posuzování přiměřenosti ze strany policejních orgánů naprosto absentuje (kupř. rozsudky NSS ze dne 17. května 2022, č. j. 9 As 124/2018-46; ze dne 19. dubna 2018, č. j. 3 As 335/2017-33; ze dne 13. prosince 2017, č. j. 1 As 13/2017-93), případně proto, že v rámci typicky hospodářských či jiných nenásilných trestných činů spáchaných do té doby netrestanými osobami bude obtížné dovodit přiměřenost odběru na základě výše uvedených kritérií (např. rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49; ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 241/2019-46; srov. nicméně opačný závěr odůvodněný závažností trestného činu podvodu v dané věci v rozsudku ze dne 30. května 2022, č. j. 4 As 27/2018-55).

68. Městský soud vycházející z těchto závěrů konstatoval, že žalobou napadený úkon žalovaného neobstojí z hlediska zákonnosti.

69. I v aktuálně projednávané věci tedy soud trvá na tom, že pouhé naplnění formálních znaků § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR – tedy že se jedná o úmyslný trestný čin a osoba je podezřelá či obviněná – je nedostatečné pro zákonnost získání či uchovávání osobních údajů v těchto situacích. Orgány policie – tedy žalovaný – musí tuto úvahu doplnit testem přiměřenosti odběru v každém konkrétním případě, přičemž mají zohlednit především dosavadní trestnou činnost dané osoby, či její absenci; typovou individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byla daná osoba předvolána k provedení identifikačních úkonů; osobu a osobnost pachatele.

70. Přitom, jak konstatoval Nejvyšší správní soud, v rámci typicky hospodářských či jiných nenásilných trestných činů spáchaných do té doby netrestanými osobami bude obtížné dovodit přiměřenost odběru na základě kritérií v ust. § 65 zákona o Policii ČR.

71. Zde je na místě akcentovat skutečnost, že právě v důsledku toho, že ust. § 65 zákona o Policii ČR neobsahuje podrobnější vymezení podmínek pro úvahu policie, zda v případě konkrétní osoby je

anebo není nutné provést identifikační úkony podle této normy, musí policie o to důkladněji odůvodnit své rozhodnutí identifikační úkony provést.

72. Z vyjádření žalovaného k žalobě je však zřejmé, že takto důkladný test přiměřenosti provedení identifikačních údajů od žalobce proveden nebyl. Žalovaný se k žalobě vyjádřil sice obsáhle, avšak vesměs pouze v obecné rovině, bez přihlédnutí ke konkrétním

okolnostem žalobcovy trestní věci. Žalobcovu trestní minulost, resp. její absenci, pak žalovaný nezohlednil vůbec.

73. Pokud pak uvedl některá konkréta, jež s touto trestní věcí souvisejí, soud – jak vyložil v odst. 62 - je shledal buď nedostatečnými, případně irelevantními.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Městský soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že pokud se žalobce v žalobě (ve znění jejího zúžení ze dne 19. 12. 2022) domáhal určení, že předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 3.8.2015, č. j. KRPA-129542-472/TČ- 2013-000093-NL, vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, Službou kriminální policie a vyšetřování, Odborem hospodářské kriminality, 3. oddělení, kterým byl žalobce předvolán na 26.8.2015 v 9.30 hodin k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, bylo nezákonné, je takto koncipovaná žaloba důvodná.
75. Žalovaný se při zdůvodnění svého postupu, spočívajícího v provedení identifikačních úkonů podle ust. § 65 zákona o Policii ČR, omezil pouze na tvrzení o možné recidivě trestné činnosti ze strany žalobce, aniž by však argumentoval jinak než obecnými kriminologickými či kriminalistickými zkušenostmi nebo poznatky anebo obecnými poukazy na usnadnění plnění úkolu policie. Pokud pak zmínil i některé konkrétní okolnosti žalobcovy trestní věci, nijak z nich nevyplývá možnost recidivy, a tedy potřeby provést identifikační úkony *pro účely budoucí identifikace* právě u žalobce.
76. Jestliže nebyly shledány zákonné podmínky k provedení identifikačních úkonů podle ust. § 65 zákona o Policii ČR, pak ovšem nebyl dán ani zákonný předpoklad pro předvolání žalobce k takovému úkonu.
77. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a podle ust. § 97 odst. 2 soudního řádu správního rozhodl, že předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii České republiky, vydané žalovaným, je nezákonným zásahem.
78. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000 Kč ze dvou návrhů na vydání předběžných opatření po 1000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 12 228,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Patrika Persony, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.